

LBRIS

We know
books

CARMINA CORBEANU

Cuneiforme în toamnă

Prefață de Ana-Maria Noroce	5
Prefață de Aurora Martin	19
Absență	22
Aperol	24
Autoportret	26
Biopsie	28
Câmpia albă	30
Cântă-mi, zeiță	32
Ceasul	34
Ceața	36
Cerul	38
Coji de portocală	40
Cuneiforme de martie	42
Cuvinte în loc de primăveri	44
De ce au nevoie de aripi	46
De pe drum...	48
Deasupra norilor	50
Depărtare	52
Dialog	54
Din cenușa...	56
Distanțe	58
Et in Arcadia ego	60
Fântâna	62
Feminitate	64
Ființe de lumină	66
Flori artificiale	68
Fluturi de cenușă	70

Fotografia	72
Iarna	74
În lacrima visului	76
Închisoarea de la Râmnic	78
Îngerul	80
Înserare de 8 Martie	82
Istoria	84
Iubire	86
Jungla	88
Lacrima	90
Marginea vieții	92
Măturătorii	94
Mica sireună	96
Nebunii	98
Nefericirea ucide	100
Ninge	102
Noapți albe	104
Nu pleca din copilăria ta	106
Nu trăim într-un veac al poeziei	108
O clipă	110
Oamenii care spun povești	112
Oftalmologul	114
Pagina albă	116
Palimpsest	118
Pastel hibernal	120
Plecarea mamei	122
Ploaia	124
Poezia e	126
Poezia nu e	128
Povestește-mă	130

Primăvară cu frezii	132
Privește, copile	134
Privilegiu, singurătatea	136
Profesorul către elev	138
Sania soarelui	140
Schimb de tăceri	142
Seara	144
Seism	146
Sfârșit de ianuarie	148
Singurătate	150
Sirene de alarmă	152
Spre alte seri	154
Tihnă	156
Trecere	158
Trenurile	160
Unde plecăm	162
Vis	164
Vremea plecării	166
Zgură	168
Ziua în care am cumpărat ghiociei	170

Duc dincolo de tine
gândul-cuvântul,
dincolo de linia orizontului
care ți s-a închis
sub gerul pleoapei.

Privesc
amăruia tristețe
cum străbate
vaste acorduri de tăcere
într-o îndelungă căutare
de senin,
sub neguri
troienind amintirea.

Rămâne absența,
cernit orologiu la marginea firii.

Și mă întorc,
de dincolo de lacrimă,
la gândul-cuvântul
cu tine.

(2007)

LBRIS

We know
books
Aperol

Soarele apunea în paharele de aperol,
așezate între noi,
pe malul mării,
ca o licoare pentru tinerețe fără bătrânețe
și viață fără de moarte.
Într-unul era poezie, în celălalt iubire,
pe care să-l bei mai întâi,
fără de care să poți trăi mai apoi?

De la o vreme, mă uit în oglindă
și nu mă mai văd prea clar,
dincolo de freamătul aerului
privirea decupând pictural și bizar
o himeră.

Iubirea adolescentină completează ilogic
tristețea târzie abandonată visului,
așteptarea zădarnică transpare
dincolo de bucuria prea intensă
din copilărie,
într-un autoportret - palimpsest de vârste și stări.

Vrei să-ți vindeci sufletul
cu poezie sau cu o supradoză de primăvară,
cu o frunză verde de albastru
sau cu aripa de cal măiastru,
ai face orice,
doar să nu mai doară,
ai da orice în schimbul unui suflet bun la toate,
din nou sensibil
la frumusețea care nu va salva lumea,
dar măcar o face mai suportabilă.

Până una-alta,
te doare sufletul
și te întrebi dacă nu cumva o biopsie ar fi utilă,
după ce ai încercat
un rmn și un ct,
care n-au ajutat la nimic,
ba parcă durerile s-au acutizat,
iar sufletul s-a închis în sine,
refuzând să mai vadă tot ce iubea
cândva,
a tras obloanele inimii
între el și ce-i afar'
până va începe o lume mai bună.

Ca să faci biopsia sufletului,
ar trebui să renunți la o frântură din el,
ai duce proba la un laborator de analize
și ai aștepta cuminte să te sune de acolo
o angajată plictisită
care să-ți comunice verdictul:
sufletul a îmbătrânit, dar e clinic sănătos,
biopsia n-a detectat nimic suspect,
în afară de prea multă blazare
contrafactuală.

Pentru așa ceva
nu există leac,
degeaba fac și biopsia asta,
rămân și fără o fărâmə de suflet,
bătrân ca frumusețea lumii,
mai bine renunț.